

Мирис духовне љубави

Када срце спозна разлог свог постојања

Поводом 71. рођендана

ПУЉА-Е ДАЦИЈА

28. септембра 2026, Канха Шанти Ванам

Мирис духовне љубави

Када срце спозна разлог свог постојања

Драги пријатељи,

Свака духовна традиција каже да је љубав срж духовног пута. Ми климамо главом и мислимо да смо разумели. Но, разумемо ли заиста? У овој ћемо поруци пратити пут који се отвара када љубав цвета и шири свој мирис. Но, најпре, шта је заправо природа мириса? Бира ли сам цвет хоће ли да мирише? Не! Мирис се природно шири када цвет постане оно што треба да буде. Мирис је у духовном смислу – преливање, а и љубав је такође преливање.

Претходних девет порука започели смо темом Подељено срце; затим смо описали препреке које отежавају целовитост и процват, те како да их превазиђемо. Препреке су биле: инерција која је гушила осећај сврхе, сумња која је урушавала темељ, охолост која је постављала плафон, љубомора која је наш поглед скретала у страну, предрасуде које су мењале боју наше перцепције и страх који је изнутра закључавао врата.

Када су се у говору - Река спознаје своје име, врата отворила, страх се претворио у поверење. Затим је, у говору Тло пре семена, вера припремила наш унутрашњи терен. Ова десета порука представља следећи природни корак. У њој истражујемо како срце које је вера учинила пријемчивим, допушта Милости да потече. А све што Милост испуни постаје љубав, док љубав која препознаје свој Извор постаје бхакти.

Реч "љубав" је једна од најчешће коришћених, али и најчешће погрешно схваћених речи. Њом описујемо осећај мајке која узима у наручје своје новорођенче, осећај младе особе обузете узбуђењем прве заљубљености, родољубље или љубав према сопственој земљи, љубав бхакте према Богу, али и уживање у доброј шољици кафе. Ту реч толико широко употребљавамо, а њено значење смо проширили да данас обухвата скоро све.

Што онда љубав значи у духовном смислу? Један од једноставних начина препознавања духовне љубави јесте проматрање начина на који се односимо према онима који не деле нашу веру, наш духовни пут али ни наше поимање Бога. Ако их искључујемо јер Бога поштују на другачији начин, тада љубав у нама још није истински процветала. Ако заиста волимо Бога, не можемо одбацивати ниједно Његово створење. Подносити друге тек је почетак. Прихватати друге нешто је дубље. А препознати исту свету бит у свакоме — то је истински корак љубави.

Духовна љубав рађа се када срце прође кроз дубоко унутрашње преображење које се одвија на следећи начин:

Чежња, Схрадха, Пријемчивост, Милост, Љубав, Бхакти.

Сваки од ових корака је припрема за следећи. Сваки је већ скривен у ономе који му претходи, баш као што је цвет скривен у семену, а мирис у цвету.

Чезња, први корак

Пре него што започнемо праксу медитације и свесно трагање за Богом, често се јавља неки немир: нешто нам недостаје. Можемо имати удобност, успех, породицу, признање, знање и све оно што нам доноси задовољство, али у нама чезња остаје будна. Неки од нас покушавају да је остваре тако што постају све запосленији, стичу више, путују и забављају се.

Тражимо односе, постигнућа и искуства, укључујући и духовна искуства. Но, чезња се враћа. А шта ако проблем није чезња? Шта ако је она само зов?

Семе посађено у земљу одазива се сунцу које никада раније није видело. Нека невидљива интелигенција зна да треба да се крене према горе, води га ка расту и испуњењу. Чезња је тај покрет у нама. Не знамо одредиште, али нешто нас гура. Осећамо да живот у себи садржи дубину коју још нисмо

Духовна љубав рађа се када срце прође кроз дубоко унутрашње преображење које се одвија на следећи начин: Чезња, Схрадха, Пријемчивост, Милост, Љубав, Бхакти.

дотакли. Постоји истина коју још нисмо утеловили, дом до ког још нисмо стигли. Наше духовно путовање започиње чежњом. А када чежња препозна смер, она постаје схрадха (Shraddha).

Схрадха — оно чему дајемо срце

Говорили смо о схрадхи у говору Тло пре семена. Често се преводи као вера, али вера не може да опише богатство тог појма. Схрадха је много више од веровања у немогуће. Она је више од пасивног прихватања, следе послушности или прекидања процеса мисли. Она је покрет читавог бића. Она преноси намеру да нечему предамо срце и да оно тамо остане.

Чему дајем срце? важније је питање од питања: У шта верујем? Можемо веровати у Бога, али срце давати друштвеном положају. Можемо много говорити о духовности, а срце усмеравати стицању признања других људи. Можемо величати једноставност, а срце давати материјалним поседима. Можемо говорити о љубави, а пажњу улагати у огорченост.

Бхагавад Гита то изражава овако¹:

śraddhā-mayo 'ya puru o
yo yas-chraddha sa eva sa

Човека обликује његова схрадха;
он постаје онакав каква му је схрадха.

¹ Бхагавад Гита, Поглавље 17, стих 3.

Схрадха се у почетку може појавити као интерес, поштовање, тежња или једноставна спремност да сваког јутра седнемо и окренемо се ка себи. Ако је негујемо, она се продубљује. Оно што започне као усмереност постаје привлачност. Привлачност постаје блискост, а блискост припрема пут према љубави.

Схрадха је срце које учи да пронађе мир, а љубав оно што потече када срце пронађе свој дом. Могли бисмо чак рећи да је схрадха љубав пре него што је саму себе препознала као љубав. Чежња пита: Где је Оно за чиме трагам? Схрадха одговара тиме што усмерава срце у том правцу. Уколико је срце стално тамо усмерено, оно се почиње отварати: схрадха постаје пријемчивост.

Пријемчивост — храброст да се отворимо

Затворено срце попут стиснуте шаке не може ништа да прими. Можемо да молимо за Милост, молимо за преображење, тежимо највишем и свакога јутра седимо у медитацији, а изнутра ипак останемо везани за сопствене склоности. Као вежбу, поставите себи питање: Желим ли преображење без узнемиравања, предавање уз задржавање контроле, Бескрај

Схрадха се у почетку може појавити као интерес, поштовање, тежња или једноставна спремност да сваког јутра седнемо и окренемо се ка себи. Ако је негујемо, она се продубљује. Оно што започне као усмереност постаје привлачност. Привлачност постаје блискост, а блискост припрема пут према љубави.

без потребе да ишта мењам у свом унутрашњем простору?
Другим речима, желим ли Бога — под својим условима?

Схрадха то поступно мења. Поверење се продубљује, а потреба да се бранимо полако слаби. Све мање покушавамо да контролишемо оно што ће се догодити. То је пријемчивост — унутрашња отвореност и спремност да примимо оно што срце само за себе не може да створи. Отварамо се божанском току. Припремамо своје унутрашње поље да бисмо могли да примимо дар Милости. То је сврха духовне праксе.

Припрема за Онога који тек долази

Бабуци је употребио снажну слику Онога који ће нам доћи. Говорио је о припремању тла за „освајача“. Освајач је обично неко непожељан, док је овде значење сасвим другачије. Љубав улази и преузима простор када се створе повољни услови. А Милост, она је покретачка снага „освајања“ тог пријемчивог унутрашњег тла. Како бисмо били спремни за пријемчивост, потребно је да рашчистимо дубоко корење и створимо услове да се нови живот укорени. Ти су корени наша очекивања, предрасуде, страхови, склоности и одбојности, нагомилани утисци, наше устрајавање на властитом ЈА, као и захтев да се духовни живот одвија према нашим жељама.

Милост је увек присутна и чека, а ми морамо да постанемо доступни. Схрадха припрема место у нама у ком Милост више не наилази на отпор. Тада се поверавамо љубави. У почетку кажемо: Верујем. Касније кажемо: Имам поверења. А још касније, поверење више није потребно јер нестаје удаљеност

између онога који верује и Онога коме верује. Љубав улази као освајач који открива да му је увек у срцу било место.

Љубав и рачуница

У уобичајеном облику љубави често постоји примеса трговине. Дајемо очекујући нешто заузврат, па чак и када тог очекивања нисмо свесни. Приврженост тражи приврженост. Пажња тражи пажњу. Жртва тражи признање. Брига тражи захвалност.

Када се та размена одвија онако како очекујемо, осећамо се вољенима. Када се то не догоди, осећамо разочарање. То је љубав помешана са потребом, а где постоји потреба, ту је и страх. То може бити страх да ћемо изгубити оно што имамо, страх да нећемо примити оно за чиме жудимо или страх да ћемо бити заборављени, замењени, одбачени или напуштени.

Страх стеже, док љубав шири. Страх пита: Шта ће бити са мном?, док љубав нема потребу да пита. Страх гради границе, а љубав их брише. Схрадха је мост између њих. Страх каже: Заштити се!, док схрадха шапуће: Веруј себи! Прелаз од самозаштите ка препуштању један је од великих корака на духовном путу јер чисти пут срцу да постане пријемчиво за Милост.

Милост је увек присутна и чека, а ми морамо да постанемо доступни. Схрадха припрема место у нама у ком Милост више не наилази на отпор. Тада се поверавамо љубави.

Истинска љубав је врло профињено стање, плод дубоког унутрашњег рада који се одвија полако, у тишини и анонимности. Супротно томе, љубав која се показује често је мања љубав. Ако тражи нешто заузврат, шири мирис ега. Ружа се не окреће пролазнику с питањем: Јеси ли приметио мој мирис? Она шири мирис јер је давање у њеној природи.

Ограда која се руши

Најдубљи корени нашег унутрашњег тла припадају егу - одвојеном ЈА, оно заузима пространо, безгранично поље постојања и подиже ограду око свог дела, а затим цео живот проводи бранећи те границе. Све што је унутар ограде постаје „моје“, док све изван ње постаје пожељно, претеће, корисно или неважно. Его влада када је свест ограничена на тај ограђени простор. Љубав цвета када ограда падне. Да би се то десило љубав не руши ограду, већ је једноставно учини непотребном.

Када свест сруши ограду, тада порасте из ЈА у МИ. У том процесу открива да се заправо штитила од онога за чиме

*Страх гради границе, а љубав их брише.
Схрадха је мост између њих. Страх каже:
Заштити се!, док схрадха шапуће: Веруј себи!
Прелаз од самозаштите ка препуштању
један је од великих корака на духовном путу
јер чисти пут срцу да постане пријемчиво
за Милост.*

је трагала. Ограда ега је у крајњој линији ограда коју гради страх. А, шта брише ту ограду изнутра? Топлина.

Љубав загрева срце све док се его не отопи, баш као што мраз нестаје са прозора када засија сунце.

Прозор и светлост

Четири праксе Хартфулнеса помажу нам да негујемо пријемчивост.

Медитација отвара прозор Светлости.

Током медитације благо усмеравамо пажњу на присуство Божанске Светлости у нашем срцу. Не форсирамо искуство нити стварамо слике. Постајемо изнутра доступни.

Чишћење уклања нечистоћу са стакла.

Временом - утиске, склоности, емоционалне терете и унутрашње сложености; почињемо да доживљавамо као замагљеност наше перцепције. Чишћењем их уклањамо како би Светлост могла слободније да тече кроз нас.

Молитва широм отвара прозор у понизном ставу према Милости.

Молитва признаје да Светлост није наша. Она слаби илузију о самодовољности и ставља нас пред Извор - понизно, отворено и спремно да нас води мудрост већа од наше сопствене.

Трајно сећање одржава прозор цео дан окренутог ка Извору Светлости.

Док радимо, разговарамо, служимо, стварамо и бринемо се за друге, срце задржава своју унутрашњу оријентацију. Сећање чува усмереност коју је успоставила схрадха.

Медитација дозива Светлост.

Чишћење уклања препреке.

Молитва нас у понизности отвара Извору.

Трајно сећање одржава срце окренуто према Извору.

Медитација и чишћење делују на стање срца. Молитва успоставља наш однос с Извором. Трајно сећање чува усмереност срца. Милост даје оно што ниједна од ових пракси не даје као резултат.

Милост се не може створити трудом

Ми не стварамо Милост, као што ни пољопривредник не ствара кишу. Припремамо се да је примимо, баш као што пољопривредник припрема тло. Уклања камење, оре земљу, посеје семе и пажљиво чека. Када киша дође, поље је спремно. Духовна пракса је наша припрема.

Ова разлика нас штити од две могуће грешке. Прва је охолост — уверење да је наше духовно стање наш лични успех. Друга је пасивност — уверење да, пошто је Милост дарована, никаква припрема није потребна. Обе су непотпуне. Ми се предано

припремамо, а Милост довршава оно што сам труд никада не може да постигне.

Пранахути и чаша која прелива

Вода се не може излити из празне чаше. Слично томе, у људским односима не можемо дати оно што немамо. Па ипак, велики део живота проводимо волећи из празнине, покушавајући дати оно што и сами очајнички тражимо. Зато, људска љубав често постаје исцрпљујућа. Давање је напор јер негде испод њега лежи нада примања. Љубавници постају просјаци који један од другог траже милостињу љубави.

Духовна љубав почиње примањем. У традицији Хартфулнеса, ми седимо у медитацији и постајемо пријемчиви за Пранахути, јогијску Трансмисију. Медитација за медитацијом, нешто се мења готово неприметно. Чаша се пуни. Како се она пуни, љубав почиње да се прелива без напора. Пуноћа изражава саму себе. То је та преображавајућа снага љубави која све улепшава и уноси живост и у најтврђе срце. Снага њене вибрације није нешто што сами стварамо већ постајемо канал љубави коју примамо.

Медитација и чишћење делују на стање срца. Молитва успоставља наш однос с Извором. Трајно сећање чува усмереност срца. Милост даје оно што ниједна од ових пракси не даје као резултат.

Присетимо се редоследа.

Чежња буди трагање.

Схрадха поставља смер потраге.

Схрадха се продубљује у пријемчивост.

Пријемчивост дочекује Милост.

Милост испуни срце.

Испуњено срце се прелива у љубави.

Љубав препознаје свој Извор и постаје бхакти.

Бхакти — када љубав спозна свој Извор

Када се љубав једном пробуди, прелива се у наше - односе, рад, говор, службу и начин на који гледамо на свет. Љубав омекшава осуде и слаби зидове одвојености. Тада започиње још дубљи покрет. Љубав се присећа одакле је дошла. Окрећемо се према Извору једнако природно као што се море напаја рекама. То окретање је бхакти. Бхакти је љубав која препознаје своје порекло и сроди се са Извором.

Схрадха је срце усмерено према Вољеноме. Љубав је срце које се пуни Вољеним. Бхакти је срце које жели постојати само у Вољеноме.

Чежња, схрадха, пријемчивост, Милост, љубав и бхакти нису одвојени. Они су след развоја живота, баш као што се биљка развија кроз семе, корен, стабљику, цвет, мирис и мирис који се враћа своме Извору.

Схрадха је срце усмерено према Вољеноме. Љубав је срце које се пуни Вољеним. Бхакти је срце које жели постојати само у Вољеноме.

Закон поврата

Природа нас учи још једној одлици љубави. Стаблу манга потребни су земља, сунчева светлост, вода и мало кравље балеге. Из ових једноставних дарова оно враћа сочну слаткоћу, мирис, храну, хлад и безбројне могућности за нови живот. Кокосова палма црпи из земље, кише, сунчеве светлости и ваздуха, претварајући их у нешто далеко богатије од онога што прима. Крави су потребне трава, храна, вода, сунчева светлост, брига и пажња. Заузврат, даје хранљиво млеко.

Природа прима једноставно, а враћа узвишено.

А шта је са нама? Ми примамо веома fine ствари: сунчеву светлост, ваздух, воду, савршено тело, наклоност других, мудрост оних који су били пре нас, жртву родитеља и учитеља, богатство Земље и, изнад свега, могућност Милости.

Шта можемо дати заузврат? Не можемо вратити сунчеву светлост сунцу ни воду облацима. Не морамо узвратити Милост њеном Извору. Не постоји ништа што Богу недостаје а да бисмо ми то морали да надокнадимо. Постоји само један наш дар достојан пажње, а то је преобразити оно што смо примили.

Ако стабло манга претвара балегу у сласт, кокосова палма
обичну воду у хранљиву кокосову воду, а крава траву у млеко;
и ми морамо имати ту свету способност преображаја.

Када нас повреде, можемо ли да опростимо?

Када примимо бес, можемо ли да узвратимо разумевањем?

Када примимо мржњу, можемо ли да узвратимо
саосећањем?

Када примимо знање, можемо ли да узвратимо мудрошћу?

Када примимо обиље, можемо ли да узвратимо
дарежљивошћу?

Када примимо Милост, можемо ли да узвратимо љубављу?

То је достојанство људског постојања. Наша величина лежи у
ономе шта живот постаје док пролази кроз нас. Стабло зрачи
квалитет свог унутрашњег рада кроз плод. Тако и ми. Бог чека
шта ћемо да Му допустимо да од нас сачини.

Када љубав постане наша природа, више нећемо бринути о
томе ко је препознаје, ко је узвраћа и ко је цени. Права љубав
не тражи сведока. Њен сведок је њен мирис.

Срдачно ваш,

Камлеш

Поводом 71. рођендана Пуђа-е Даација
28. септембра 2026., Канха Шанти Ванам

There's **More** Waiting For You to go a little deeper

HEARTFULNESS APP

A Quiet Place to Start

Carry your practice with you — download the free app and connect with a personal trainer anytime.

Free Download. Daily practice. Trainer always Available.

[Heartfulnessapp.org](https://heartfulnessapp.org)

MASTERCLASSES

Go Deeper at Home

Learn with Daaji relaxation, meditation, cleaning, and prayer through three freely offered video sessions.

Free Videos. Learn from Daaji. 3 classes.

[Heartfulness.org/global/masterclass](https://heartfulness.org/global/masterclass)

RETREAT

Time for Just You

Step away from the noise and into a peaceful weekend that quietly deepens everything.

Peaceful Setting. Deepen Practice. Weekend Stays.

[Heartfulness.org/global/retreat](https://heartfulness.org/global/retreat)

HEARTSPOTS

Find a Centre Near You

Your nearest meditation centre is closer than you think at no cost.

6000+ Centres. Heartful Community. Free to Visit.

[Heartspots.heartfulness.org](https://heartspots.heartfulness.org)

Scan to download the free app, always there when you need it.
Start with a guided session, and let the practice find its own rhythm in you.
The journey inward begins with a single, still moment.

heartfulness
purity | weaves destiny